Poezi nga letrarë të rini

BIBLIOTEKA E SHTETIT
GJIROKASTËR
8JH-1
P78

A. Rakipi, M. Ahmeti, M. Buçpapaj, R. Dibra, S. Vrushe
V. Dilo, V. Allmuça, P. Zogaj, S. Demolli, F. Kulli

Poezi nga letrarë të rinj

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Në këtë antologji janë përmbledhur poezi të disa autorëve, të cilët kanë filluar të debutojnë me krijimet e tyre të para nëpër organet e shtypit.

Përgatitur për botim nga
MUZAFER XHAXHIU,
ADRIATIK KALLULLI,
ISUF NELAJ.

ALBERT RAKIPI

MBRËMJA E PARË NË FSHATIN E RINISË

Toka gëzohet siç gëzohet nëna
kur bij e bija i ka pranë.
Ndaj kemi ardhur plot djem e vajza,
që tokën djerr ta kthejmë në arë.

Në fshatin e ri kjo është mbrëmja e parë.
Nuk di se ç'ndiej në gjoks këtë mbrëmje,
ulur tek jam te kjo tokë e tharë.
Toka me zë nëne më thotë «mirseardhe!»

Dielli është fshehur pas pishave të larta,
s'më iket te shokët, i vetëm rri.

Autori punon në Shtëpinë e Kulturës Barmash, Ersekë.

Dhe pishat nën yje tundin krahët,
gëzohen dhe ato siç gëzohet një njeri.

Rri e vështroj këtë natë të qetë,
që yje ka ndezur në fshatin e ri.
Sa ç'ka yje sot, nesër drita do të ketë
dhe s'do të ketë fare qetësi.

Ka vetëm dy, tri shtëpi të vjetra sot
dhe nëpër fushë fëshfërin bari i tharë.
Nëpër shtëpi të reja do të ketë plot
dhe grurë e zëra fëmijësh në çdo prag.

STACIONE JETE

Ndalet urbani,
dikush hipën,
dikush zbret,
gjallërohet rruga...

Ndalet këtu,
të hipin punëtorët e gurores
dhe pak më tutje
të zbresë kjo vajzë,
e presin fëmijët në shkollën e fshatit.

Dikush paska harruar në autobus
një tufë luleshqerra,
dhe shoferi qesh:
Paska ardhur pranvera!

Ikin ditët,
ikën një stinë, vjen tjetra
dhe xhamat e autobuzit qëndisen
me lule të bardha.

Kështu
hipin e zbresin njerëzit
me buisjen e stinës që vjen,
me të përditshmet fjalë:
Mirmëngjes!
Mirupafshim!
Punë të mbarë!
Dhe shoferi qesh i lumtur,
kur dikush i vete pranë:
«Të lutem ndale këtu!»
Kështu
shumohen stacionet,
siç shumohet jeta.

Pranë stacioneve të përditshme
pa tabela
shfaqen njerëzit
bashkë me agun e ditës së re.

HARTIMI I PARË PËR QEMALIN

Mbaj mend hartimin e parë për Qemalin.
Ishte pranverë, ishte maj.
Mësuesja temën shkruante në dërrasë,
dega e bajames trokiste në xham.

Hapat dhe zëri i mësueses ndiheshin në klasë
dhe trokitja e bukur e bajames në xham.
«Nxënës! — Qemali më shumë se jetën donte
lirinë,
Qemali u vra të pestën ditë, në maj.»

Dhe të gjithë u kthyem me vrull
dhe Qemalin me patllake në dorë e pamë.
O, ç'fliste vetë ajo pikturë në mur,
për ditën e pestë të muajit maj.

Pastaj në klasë hyri Qemali vetë,
me pushkë në krahë e yll në ballë,
e klasa u mbush plot dritë edhe yje,
e klasa u mbush plot me partizanë...